

Mlado Jutro

Štev. 25

Nedelja 24. junija

1934

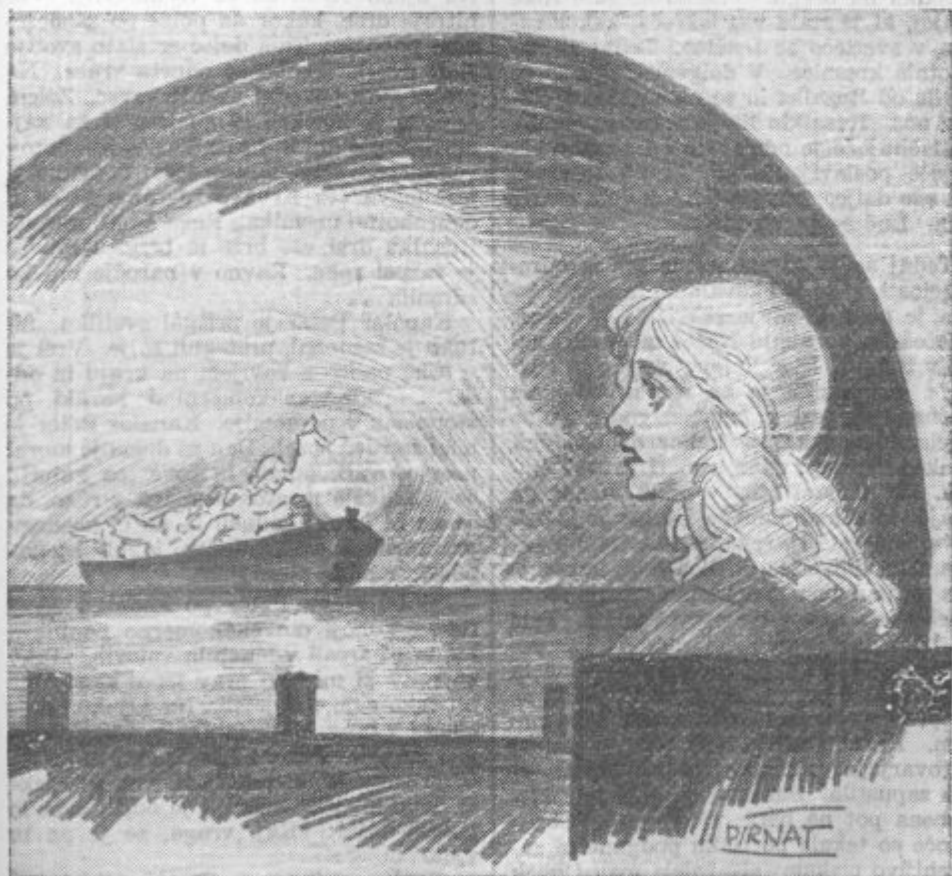
Bogomir Pregelj:

Rusalka

6. Nazaj ne peljejo pota

»Rusalka! Rusalka!« Vile so pognale
čoln k kraju, da je z nosom trdo zadel
ob kameniti breg. Skočile so iz njega in

po laseh. Brisale so ji solze z mokrih
upadlih lic. »Kako si blede? Zakaj jo-
češ?« so jo skrbljivo vpraševale. »Strah
me je bilo«, je odvrnila Rusalka, ter se

obsule Rusalko: »Vendar smo te našle, sestra!« Rusalka je dvignila obraz, ki je bil ves moker solz, drobno se je nasmehnila in zašepetala: »Pa ste vendar našle do mene.« V klopi so pokleknile vile okrog nje na umazani spolzki tlak. S tankimi plahimi rokami so jo božale

oklenila krčevito najbližje. »Strah me je bilo«, je vročično ponovila, »vse povsod je bila tema. Reka je sovražno šumela. Podgane so cvilile, jaz pa nisem znala pota ne naprej, ne nazaj. Hvala Bogu, prišle ste. Kako lepo luč imate.« Stegnila je roke k čolnovemu nosu. Roj kres-

nie se je osul in jo iskřeč pokril. Vsa obsuta z njihovo srebrno lučjo je vstala: »Joj, sestre, kako mrzlo je mesto. Vse se vrti brez prestanka. Nihče nima trenutka, da bi obstal in sklonil obraz nad evet. Nihče ne išče srca. Zaman je bila moja pot. Dolgo sem iskala reko, da bi z njo prišla k vam. Pa mi je bila še reka v mestu sovražna. V črne oboke so jo zaprli, kakor so mene zaklenili med puste ljudi. Vse velo je moje srce v mestu. Pojdemo! Nazaj v tolmun sredi polja! Tam je solnce, tam je svetlo!« Kakor v enem so zaklicale vile: »Rusalka gre z nami.« Poskakale so v čoln. Tudi Rusalka je hotela vstopiti. Tedaj je jačje zahrumela reka. Do roba je pljusnil val in odrgral čoln. Vile so lovile s prsti breg. Po sekanih, vlažnih kamnih so drsele njihove roke brez prijema. Vrtinci so zgrabili čoln. Nepremično je stala Rusalka na bregu. Vile so stegale roke k njej, ki je stala vsa iskřeča, kakor zavita v svetlečo se tenčico. Tedaj so zafrfotale kresnice. V dolgem traku so se odvile od Rusalka in se namotale na čolnov nos. Rusalkin lik je v temi ugasnil. Posmehujoče je odmevalo od obokov vekajoče poslavljanje vil, ki jih je nesel val vse dalje. Zdaj je zdrsnil čoln okrog ogle. Luč se je vtrnila.

Tedaj se je zdrznila Rusalka iz odrevenelosti, ki jo je okovala na mestu. Stisnila je pesti in divje zakričala v reko: »Nečeš me sprejeti? Nečeš me voditi nazaj v tolmun, kjer je lepo in tiho in mirno?« Pokleknila je na rob in udarjala v onemogli jezi v šumeče vode, da so pršile na njo kaplje kakor droben dež. »Zakaj? Zakaj? Mar sem ti preveč človek, ker nimam srca v prsih, kakor ga imajo vsi ti nad nami?« Ljubkuje je prigovarjala: »Glej, reka, saj nisem človek, vila sem. Povodna deklica sem, kakor je bila moja mama. Srce imam. Lepo rdeče dišeče srce kakor rožni cvet imam. Tebi ga bom dala, samo do tolmana me ponesi h Krvavcu!« Enakomerno je šumela reka in drla naprej skozi teme, da bi se čimprej spet razlila pod zvezdnatim nebom. Rusalki se je zdelo, da ji valovi odgovarjajo: »Zastonj prosiš. Sama si nas zapustila. Sama si se nam odrekla. Nobena pot ne pelje v tolmun!« Copotajoče so tekale po tlaku podgane in zasmehljivo piskale: »Kaj dela mali človek pri nas. Dober grižljaj bo mali človek. Počakajmo, da neha motoviliti mali človek.« Vse podzemlje je oživel od njih. Z vseh strani je gnilo sikalo v Rusalko: »Mali človek! Človek! Za hip je bilo Rusalki, da se bo zgrudila in umrla od žalosti. Saj je tako vse eno. Zastonj so

vse prošnje. In njeno srce je zvenilo v mestu. Nazaj pa ne peljejo pota. Pa se je v hipni misli zravnala. Nasmejala se je glasno in ostro: »Nečeš me nositi, reka, pa me moraš. K tolmunu drži tvoja struga. Do tolmana me boš nosila.« — »Sestrice počakajte«, je kriknila in se zviška vrgla v vodo.

Votlo so zagrgali valovi in se zgrnili za hip nad njo. Zelena luč je oblila Rusalko. Spet je vila. Z njenih ram je zdrsnila črna ruta. Plahutaje, kakor črn netopir se je pogreznila. Rusalka je oblečena v dolgo belo obleko. V težkih kodrih se ji usipajo plavi lasje na rame. Na prsih ima biserno zaponko. Za njo ima zataknelo rdečo rožo. Polno se je razcvela. V njene prsi je pognala korenine. Na črnih valovih drsi Rusalka sredi zelene luči. Tako dobro ji je. Kresnice so spletle okrog nje blesteč venec. Na njeno stran so se vsedle vile. Vse hitreje drse, kakor da polze po zasneženem pobočju. Tam daleč se zlato svetijo zlati dvori. Široko so odprta vrata. Na pragu stoji povodni mož Krvavec. Zeleni frak si je oblekel, ki ga ima le za najslavesnejše dni in praznike. Za njim stoji velika coprnica škrepetača. Bodrilno ji prikimava čez Krvavčevo ramo in se ji dobrohotno nasmiha. Reka šumi ubrano. Rusalka drsi vse brže in brže. Krvavec je razpel roke. Ravno v naročje mu bo zdrznila...

Kanalar Peter je prižgal svetilko. Široko je zazdehal, pretegnil se je. Vzel je v roke palico s kavljem na kraju in odšel s težkimi enakomernimi koraki po stopnicah v podzemlje. Kanalar Peter je imel smrdč posel. Dan za dnem je moral pregledovati kanale in rove, po katerih se je izlivala mestna nesnaga v reko, da se ne bi kateri zadušil in ne bi nesnaga preplavila mesta. Važen je bil njegov posel, vendar neprijeten.

Počasi stopa Peter po hodniku zdolž reke. V hoji mu enakomerno ponihava luč in se zrcali v mastnih valovih. »Prav za prav bi mi bilo prav lepo, ako bi ne bil tako sam,« si misli. Na kljuko, ki je zabita v breg, se je zataknilo nekaj črnega. Kanalar Peter se je sklonil in prijel. Črna ruta je. Peter jo je snel s kljuke in dvignil. V začudenju je odprl usta in počasi dejal: »Kaj, vraga, se je pa tu vjelo?«

(Dalje prihodnjič)

Manica:

Sv. Janez na praproti

(Kresna legenda)

Ko je sveti Janez še popotoval po svetu in — kakor pravi sveto pismo — pripravljaj pot Gospodovo, ga je nekoč prehitela noč. Tedaj je prosil nekega bogatega posestnika za prenočišče. Tisti človek pa ni imel srca. Trdo je rekel svetniku:

»Možak ti popotni, le pojdi naprej,
za posteljo rajši drugod se oglej!«

Svetnik je nato odprl hlev in zaprosil živino, naj mu čez noč odstopi nekaj prostora. Toda že se je zadrlo tele:

»Beee-e-e —
prostora je komaj za me!«

Sveti Janez je zaprl hlev in se ozrl kvišku na drevo, kjer je gnezdil ptiček in z milim glasom zaklical:

»Drobna ptica, spusti nekaj bilk od svojega gnezda na tla!«

Ptič pa je zagostolel:
»Fič-fi-rič, fič-fi-rič
imam gnezdo zase, zate nič!«

Ves žalosten se je zdaj sveti mož obrnil na mačko in psa, naj mu odstopita

vsaj nekoliko stelje. A mačka se je takoj zadrila:

»Me-jav, me-jav,
imam še sama premav (premalca).«
Pes pa je zalajal:

Hov, hov, hov,
jaz sem le zase postlov (postlal)!«
Svetnik pa še vedno ni obupal. Slednjič se je s prošnjo za prenočišče obrnil na kuretino. Ali takoj se je oglasila kokoš:

»Ko-ko, ko-kodak,
čez noč le na prostem počak' (počakaj)!«

In za njo je poudaril petelin:

»Ki-ki-ki-riki,
putka prav govori!«

Za petelinom se je zarepenčil še puran:

»Brdom, brdom, brdom,
beži, drugače te bom!«

Zdaj šele je pobožni popotnik uvidel, da so vse njegove prošnje zaman in nameril je svoje trudne korake v bližnji gozd. Tam je vzdihnil:

»Človek in žival nimata srca! Poskusil bom pri rastlinah!«

In zdajci je gosta praprot, ki je preraščala gozd, kakor da je razumela tožbo in prošnjo svetnikovo — sklonila svoje košate vrhove čisto do zemlje. In svetnik se je ves hvaležen vlegel na ležečo praprot in sladko zaspal.

Po vsej Gorenjski položijo na predvečer godu Janeza Krstnika (24. VI.) v vse shrambe po eno praprot na tla in so prepričani, da pride to noč sveti Janez in počiva na postlani praproti.

Danilo Gorinšek:

Materino srce

Bela, majhna hišica,
v hišici je izbica,
v izbici je mamica,
v mamici je srček vroč,
v srčku je čarobna moč:
blesk iz srca v mamico,
mama da ga izbici,
izba da ga hišici,
a iz hiše čez ves svet
gre kot solnce zlat blesket.
Drobni srček v mamici
ves ogromni svet zlati!

Ker se je oglasilo že mnogo Jutrovčkov, da bi radi videli sliko priljubljene mladinske pisateljice Manice Komanove, objavljamo danes njeno podoba, ki jo je narisal kipar Niko Pirnat.

Kresnice svetega Janeza

Kresna noč je polna čudežev, da bi jim vi še verjeti ne mogli, pa čeprav bi videli in slišali vse te čudeže od blizu ali pa od daleč. Te čudeže pa dela sam sveti Janez, ki hodi nocoj vso noč po poljanah in gorah. Krog njega iskri vse polno velikih in malih kresnic, ki mu svetijo na vseh potih, da se sveti Janez ne spotakne niti enkrat ali kaj šele, da bi zašel na svojih dolgih potih.

Kresnice, ki spremljajo svetega Janeza, pa niso take kresnice, kakršne vidite zvečer med travo, ko hodijo po polju in

svetijo rožam, da jih ni strah v nočni temi. O, kresnice svetega Janeza imajo lepe obrazke in zlate peruti. Svetilke, ki jih nosijo v drobnih, nevidnih rokah, so pa menda biserne, ker svetijo tako lepo, da nobena luč na svetu ne sveti tako. Te kresnice znajo prav lepo govoriti, a še lepše prepevati. Ljudje pravijo, da so te kresnice samo angeli, ki so prišli nocoj naravnost iz nebes, da varujejo svetega Janeza, da se mu na zemlji ne pripeti nič hudega in je varen vso dolgo noč.

Gregec je na lanski kresni večer oprezoval dve uri, da bi zagledal te kresnice in videl, če so to v resnici angeli. Nič ga ni bilo strah, ko je sedel na gozdnem parobku in čakal, kdaj pride sveti Janez mimo. Visoko na hribu je gorel velik kres, ki je svetil daleč po temni dolini. Pred kresom pa so se skrili vsi strahovi, ki morajo mirovati vso kresno noč, ker

se boje svetega Janeza in njegovih kresnic.

Naposled se je čudno zasvetilo tik pred Gregcem. A ni bil sveti Janez, temveč samo velika kresnica, ki se je prerinila iz grmovja. Gregec jo je gledal in strmel. V temi je razločno opazil svetel obrazek in jasne oči, ki so gledale naravnost nanj. Te oči so bile tako lepe, da se je Gregec na vso moč zavzel.

»O, ti si, kresnica svetega Janeza?« je rekel in iztegnil roko. »Glej, glej! Pa si kar sama? A kje si pustila svetega Janeza?«

Kresnica se je zibala prav pred njim in mu svétla v obraz. »Oh, ti si, Gregec?« je odvrnila s čudovito lepim glasom. »Pa sem le prav prišla, ker te iščem že ves večer. Sveti Janez je že daleč pred mano na gori in ne dohitim ga nič več, ker sem morala tebe iskati. Ti pa pojdeš z mano, ker si me želel videti.«

»Prav rad grem s teboj«, je rekel Gregec in vstal. Kresnica je dvignila svojo biserno svetilko še više in zdaj je Gregec v resnici videl, da je kresnica samo drobno dekletce s tako lepim obrazkom, kot ga morejo imeti samo najmanjši angeli. Posmejäl se je zadovoljen in krenil za kresnico, ki je varno hitela skozi gozd in temo in svetila krog sebe, da je Gregec videl vse skoro kakor podnevi.

Nič ni bil radoveden, kam ga kresnica vodi. Pa saj tudi časa ni imel, da bi razmišljal. Zdelo se mu je, da je samo desetkrat prestopil, pa se je kresnica že ustavila pred ploščato skalo. Trikrat je potrkala s svetilko nanjo, da je zazvenelo, kot da je padel cekin na cekin. Skala se je razdelila, kot bi trenil. Kresnica je šinila v votlino, za njo pa tudi Gregec.

Ves prevzet in omamljen je strmel v svetlobo, ki se je razgrinjala okrog njega. A bilo ni solnce, ki je razsvetljevalo votlino, a tudi ne mesec. Svetloba je prihajala od tisočerih kresnic, ki so se spreletavale po votlini. Silen vonj je polnil prostrano votlino, zakaj vsepovsod so cvetele velike, bele in rdeče rože. Gregec je hodil med njimi in je čudoma opazil, da leže v rožnih čašah kolački, ki so dišali prav tako kot rože.

Radoveden je vzel z rože kolaček in ga pokusil. Oj, bil je sladak, da nikoli tega! Vzel je drugega in tretjega in se jih nikakor ni mogel najesti. No, naposled je bil vendarle sit in se je pričel razgledovati okrog sebe. Kresnice niso

več letale sem in tja, temveč so seделе vsaka na svoji roži. Pele so s tako lepim glasom, da je čudovito odmevalo po dvorani, katere strop se je vedno bolj svetil v najkiasnejši srebrni svetlobi.

Gregec je poslušal petje in se oziral po neštetihih kolačkih. Pri srcu mu je bilo tako dobro, da je takoj sklenil, da ostane tu tako dolgo, dokler mu bodo kresnice pustile. Pač se je oziral okrog, da bi našel kresnico, ki ga je privedla v votlino. Pa je ni mogel najti, ker so bile kresnice podobne druga drugi in so imele vse tako lepe obrazke kot kresnica, ki ga je našla na gozdnem parobku.

»Pa naj bo«, si je rekel Gregec. »No, tu ostanem, ker je tu tako lepo in so kolački tako dobri. Kresnica me je semkajle privedla, kresnice me pa gotovo ne zapode od tod. Neumen bi bil, če bi šilil od tod, ko me nihče ne podi.«

Če je res ostal in se zleknil med rože. Petje je postajalo vedno lepše, da se ga Gregec kar naslišati ni mogel. Joj, pozabil je, kje se prav za prav nahaja, in niti vedel ni, da je med kresnicami svetega Janeza ena noč prav tako dolga kot pri nas celo leto in da en kolaček, utrzan z rože, prav toliko zaleže kot pri nas hrana vsega leta. Petje kresnic je bilo tako milo in prijetno, da je Gregec pozabil na vse in tudi na to, da je nemara minilo že leto dni ali pa še več od tistega trenutka, ko ga je povabila kresnica svetega Janeza v čudežno votlino.

Na vasi govore, da je tisto noč pone srečil in v temi strmoglavil nekje v prepad. Mi pa dobro vemo, da samo posluša petje kresnic svetega Janeza in zoblje najslajše kolačke gori v tisti votlini. Saj bi se vrnil nemara domov, a kako naj se vrne, ko pa misli, da je komaj nekaj

hipov med blestečimi kresnicami, ki mu neprestano prepevajo.

Mogoče se na letošnji kresni večer spomni, da mora vendarle domov. No, če se spomni, pa vam sporočim in povem vse, kar je doživel v dolgem letu, ki je trajalo le en sam trenutek in niti toliko, da bi utegnili vi pojesti kos kolačka...

Če še ne veste

Spomenik kravi

Spomenike konjem vidimo v vseh mestih; čeprav sedi po navadi na konju tudi jezdec, pomeni vendar tak spomenik hkrati počastitev živali same. Tudi spomeniki psom, najzvestejšim človekovim prijateljem v kraljestvu živali, niso danes več redkost. Celo muli, vrlemu vojnemu tovarišu v gorah, so hvaležni vojaki postavili spomenik. Zdaj pa bremo, da so Američani napravili spomenik na visokem marmornem podstavku sredi rodovitnih polj farme Carnation Milk Co. v Seattlu v državi Washington — najlepši ameriški kravi, ali da se sodobneje izrazimo, lepotni kraljici med kravami. Napis na tem nevsakdanjem spomeniku je

Tu je živela in človeštvu služila
SEGIS PIETERTJE PROSPECT
molzna krava, rojena 1. 1913.
svetovna prvakinja
poginila leta 1925.

Toda ta »lepotna kraljica« se ni ponášala samo s plemenitim pokolenjem, izvirala je iz znamenitega rodu holsteinskih krav (ene izmed najboljših pasem), temveč je tudi sama mnogo pripomogla k svoji slavi. Svojemu lastniku namreč ni dajala nič manj kot 18.700 l mleka in 700 kilogramov sirovega masla na leto.

Na pasjem pokopališču se je dal pokopati Anglež James Patterson. Za živega je bil velik ljubitelj živali; posebno dragi so mu bili psi, dosti dražji od ljudi; zato so ga le redko videli v človeški družbi. V oporoki je določil znatno vsoto za zgradbo pasje slaščičarne v Surrey; v njej dobi vsak pes, ki pride mimo, zastoj kolač; psi brez gospodarja smejo tam celo prenočiti.

Danilo Gorinšek:

Mavrica

Dež je polja vsa orosil,
cvetja polno spet natrosil,
njivam žejo je utešil
suše hude nas odrešil,
mavrica v neba obok:
zemljo blagoslavlja Bog.

DRAGI JUTROVČKI!

Prejšnjo nedeljo smo zaključili zadnji natečaj. Spisi zamudnikov so romali v koš. Tu objavimo imena tistih, ki so bili izžrebani za nagrade:

Dobljekar Milan, dijak drž. realne gimnazije v Mariboru;
 Čerin Ivan, učenec IV. razreda v Mozirju;
 Princ Franjo, dijak v Celju, Dečkova c. 15 — Gaberje;
 Klanjšček Jana in Zdravko, učenca osnovne šole v Vučji vasi,
 pošta Križevci pri Ljutomeru;
 Vojvoda Cveta, učenka V. razreda v Bohinjski Bistrici;
 Likar Mišo, dijak v Ljubljani VII., Verovškova ulica 51;
 Pavlič Franc, učenec IV. razreda, Sv. Kunigunda na Pohorju,
 pošta Zreče;
 Skvarča Vladko, učenec V. razreda v Zagorju ob Savi;
 Govejšek Zorica, učenka V. razreda v Črni pri Prevaljah;
 Golob Mica, učenka VI. razreda, Dolnja Pirošica št. 12, pošta
 Cerklje ob Krki;
 Bunc Rudolf in Viktor, dijaka drž. realne gimnazije v Mariboru;
 Lindič Draga, učenka IV.b razreda v Sevnici ob Savi;
 Tavčar Francka, učenka III. razreda mešč. šole na Jesenicah;
 Štravs Franci, učenec I. razreda mešč. šole na Jesenicah;
 Erbežnik Dragomira, učenka V. razreda v Laznici št. 7, pošta
 Limbuš pri Mariboru.

Erbežnik, Čerin in Štravs so dobili najnovejšo zbirko mladinskih pesmi Danila Gorinška »Majdine pesmi«, ostali nagrajenci pa z mnogimi slikami okrašene knjige iz Mladinske knjižnice »Jutra«.

Dobro preberite danes razpis novega natečaja in se ga vsi, prav vsi udeležite. Opozorite svoje prijatelje in znance na novi natečaj! Če si težko pritrgate denar za pismo in znamko, vas lahko po nekaj skupaj napiše odgovore in jih odpošlje v pismu. Pišete nam lahko tudi na dopisnici. Kdor to pot ni bil izžreban za nagrado, naj ne izgubi veselja in naj se takoj loti novega natečaja!

Uredništvo „Mladega Jutra“

Pozor, Jutrovčki!**Pozor, Jutrovčki!**

NAŠ NOVI NATEČAJ

Lagati je zelo grdo in vrhu tega tudi prepovedano — vendar, če se kdo zlaže za šalo, ne bom nanj prav nič hud in ne bom tega nikomur zameril. Dajta da vam povem tako zlagano zgodbico, ki si jo je izmislil majhen deček:

POTOPLJENI NAROD

»Pred več ko osmimi milijoni leti je živel ob reki Dajdamu narod Čurimurcev. Dežela je bila zelo rodovitna, in živali je bilo kakor lista in trave. Največja žival, ki je tam živela, je bila tivolska opica. Živela je na drevju in v vodi, hranila se je pa z mušjimi kračami in slonovimi repi, kakor so delali tudi vrli Čurimurci. Čurimurci so se največ ukvarjali z lovljenjem muh in z lovom na slone. S poljedelstvom se niso ubijali. Polja so orali s kavinimi žlicami, sejali so zdrobljeno sol in sladkor v kockah, jeseni so pa želi čokoladne torte in slane preste. Ker Čurimurci niso vedeli, kaj bi z bogato žetvijo, ki je bila razen tega še vsa polita s sladko stolčeno smetano, so jeli tlakovati svoje ceste s poljskoni pridelki in sladko smetano. Zaradi tega so postale ceste zelo mehke, in če je kdo hodil po njih, se mu je vgrezalo do kolen. Ceste so bile pa od sladke smetane čedalje mehkejše, in ljudje so se čedalje globlje vdiral. In v nekaj letih so se vsi Čurimurci potopili. Zaradi tega ne ve danes nihče nič o Čurimurski deželi ob reki Dajdam.«

Ali si ne bi hoteli tudi vi, dragi Jutrovčki, izmisliti kake prav nemogoče zgodbe? Naš novi natečaj se bo imenoval:

„NEMOGOČE ZGODBICE“

Tisti, kdor si izmislil najbolj nemogočo zgodbico, dobi za nagrado v platno vezan lanski letnik »Mladega Jutra«. Deset najboljših dopisov bomo nagradili s knjigami iz »Mladinske knjižnice Jutra« in s knjigami »Majdine pesmi« Danila Gorinška.

Zgodbe morajo biti kratke in jedrnate. Pišite s črnilom in razločno. Dopise naslovite na Uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani.

Veselo na delo!

STRIC MATIC.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI.

NAROČILNICA

Podpisani naročam .... izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Lado Stare, dijak v Ljubljani, Novi trg 6-II; Vladimir Volčanšek, uč. I. razr. mešč. šole v Brežicah; Nada Pirnatova, uč. V. razr. v Celju; Zdenka Uršič, dijakinja drž. real. gimn. v Ljubljani; Marija Gorazdova, dijakinja gimn. v Mariboru; Jože Goričar, uč. V. razr. v Mostah pri Ljubljani.

Miroslav Klančček v Lj.: Pesmico objavimo v eni prihodnjih števil.

Marica B. v B.: Že pred nekaj časa sta izšla oba dela »Tarzana« v obliki knjige. Naročite ju lahko pri upravi »Jutra« v Ljubljani ali pa v katerikoli knjigarni.

Pozor Jutrovčki!

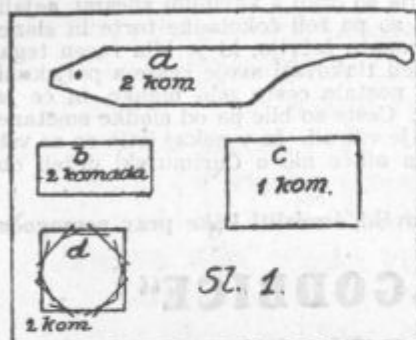
Opozorite vse svoje prijatelje in znance na današnji razpis novega natečaja. Udeležite se ga vsi — nagrad bo to pot dovolj, da se ne boste kesali!

Za spretnne roke

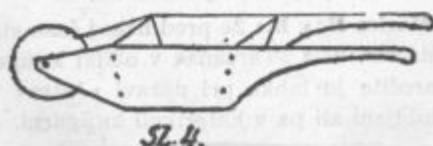
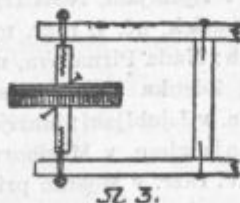
Samokolnica

Iz deščic kaknega zaboja si lahko naredite samokolnico.

Najprej iztešite iz dveh daljših deščic 2 kosa, kakor jih vidite na sliki 1a. S sekirico ali pa težkim nožem ne bo težko dati tema dvema stranicama potrebne oblike. Potem si odžagajte 2 kosa b (sl. 1). Ta morata biti prav tako široka

kakor stranici, dolga pa naj bosta tako, kakor želite imeti široko samokolnico. Obe stranici in deščici b takoj zbijte. Ko je to gotovo, pribijte še dno samokolnice (sl. 1c). Zdaj pride najtežje, namreč kolo. Kdor ima tenke ozke žagice, ki jo rabijo za žaganje krivih oblik, si lahko pomaga tako, da na široko deščico nariše osmerokotnik in ga izžaga. Nato mu odžaga vseh osem vogalov itd., dokler ne dobi popolnoma okrogle oblike. Na ta način si izžagajte dvojce koles in jih zbi-

jete skupaj tako, da bodo rasti deščice pravokotno padale druga čez drugo. Na sredi kolesa izvrtajte večjo luknjo, ki jo razširite — če nimate dovolj velikega svedra — s tem, da jo izžgete z žarečim železom. Skozi luknjo trdno zabijte pri-

merno debelo palico in jo zagvozdite s nekaj žebli. To palico odžagajte na obeh straneh tako, da bo malo krajša, kakor je razdalja med obema stranicama samokolnice. Skozi stranici izvrtajte dve luknji in pritrdite kolo z vijaki, kakor vidite na sliki 3. Slika 4 vam kaže, kakšna bo samokolnica. Narediti je ni težko, in prepričan sem, da se vam bo posrečila.

Konjiček

E	G	J	!	Č	D
R		N	E		S
A	E	A	O	O	R
V	P	A	K	V	A
V		C	R		V
A	O	O	A	V	I

S M E Š N I C E

Bumček pride domov in ima v svojem novem predpasniku vse polno majhnih in večjih luknjič. Ko ga mamica zagleda, vzkligne vsa ogorčena:

»Bumček, za božjo voljo, kakšen pa si?«

Bumček: »Veš, mamica, s sosedom Mihoem sva se igrala trgovino, in jaz sem bil sir!«

Kvadrat III

1	2	3	4
		L	
2		E	
3	L	E	T
4		O	

1. zver, 2. del gledališča, 3.—4. društvena obleka.

Rešitev kvadrata II.

1. Illok, 2. leto, 3. otep, 4. koja.

Rešitev zlogovnice
pratika — koledar